

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci
žalobkyně: **EFE cz, s.r.o.**
sídlem Blanická 834/140, Ostrava

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 30. 1. 2015, č. j. ČTÚ-54 296/2014-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 30. 1. 2015, č. j. ČTÚ-54 296/2014-603, a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014, č. j. ČTÚ-42 194/2014-638/III. vyř. - ChM, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 800 Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím předseda Rady žalovaného zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2014, č. j. ČTÚ-42 194/2014-638/III. vyř. - ChM. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu

zastaveno řízení o námitce proti vyřízení reklamace za naúčtování ceny 2 776,16 Kč za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací společností O2 Czech Republic a.s. (dále jen „poskytovatel“). K zastavení řízení došlo, protože žalobkyně ve lhůtě k tomu stanovené neodstranila všechny vady podání, které měla k výzvě žalovaného konkrétně odstranit tak, že by (i) doložila vyúčtování, kterých se reklamace týká, (ii) navrhla důkaz svědčící o tom, že reklamaci podala a (iii) upřesnila, co žádá nebo čeho se domáhá. První vytýkanou vadu žalobkyně dle žalovaného odstranila, ohledně druhé a třetí však neprokázala, že by uplatnila dostatečně konkrétní reklamaci, respektive nedostatečně upřesnila návrh učiněný vůči žalovanému.

2. Soud v nyní projednávané věci rozhoduje podruhé, neboť původně žalobu odmítl pro nedostatek pravomoci usnesením ze dne 29. 5. 2015, č. j. 10 A 52/2015 - 20. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 2 As 152/2015 - 31, který dospěl k závěru, že žaloba má být projednána ve správním soudnictví.

II. Napadené rozhodnutí

3. Předseda Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně byla usnesením žalovaného ze dne 2. 7. 2014 vyzvána k odstranění vad podání, jak byly shrnuty výše. Žalobkyně však odstranila jen první vadu, neboť doložila vyúčtování za příslušná období. Ostatní vady neodstranila. Prokázala sice, že poskytovateli zaslala urgenci vyřízení k několika vyúčtováním, v níž si vyhrazovala právo požadovat bezdůvodné obohacení, avšak tyto příписы za reklamace považovat nelze. Konečně žalobkyně neuvedla ani projednatelný petit svého návrhu, neboť požadovala jednak v obecné rovině, aby poskytovateli bylo uloženo jednat v souladu se smlouvou z roku 1999, a za druhé, aby bylo poskytovateli uloženo vrátit vzniklé bezdůvodné obohacení. Ani o jednom z těchto návrhů žalovaný nemohl rozhodovat. Předseda Rady žalovaného tedy uzavřel, že žalobkynino podání bylo neurčité, a jelikož jeho vady nebyly ani k výzvě odstraněny, bylo namíste řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“).

III. Žaloba

4. Žalobkyně uvedla, že jak vůči poskytovateli, tak vůči žalovanému jednoznačně požadovala provedení opravy konkrétního vyúčtování, a to na základě jasné požadavky na dodržování sjednaných smluvních podmínek. Požadavek na vrácení bezdůvodného obohacení vychází ze skutečnosti, že žalobkyně neoprávněně vyúčtované částky poskytovateli zaplatila. Poskytovatel se pokusil v rozporu s právními předpisy vůči žalobkyni uplatnit podstatně dražší tarif. Žalobkyně uzavřela, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jejích práv.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a zdůraznil, že podání žalobkyně považoval za primárně neurčité, a proto o něm vůbec nebylo možné rozhodovat. Jelikož vada neurčitosti nebyla odstraněna, bylo nutné řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Skutečnost, že žalovaný nemá pravomoc rozhodovat o nárocích na vrácení bezdůvodného obohacení, byla v napadeném rozhodnutí uvedena pouze nad rámec jeho nosných důvodů. Žalobkyně se dostatečně nevyjádřila, čeho se domáhá a v čem má spočívat oprava vyúčtování.

6. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že s jeho argumentací nesouhlasí, a zopakovala, že vady návrhu svým druhým podáním odstranila.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.

9. Žaloba je důvodná.

10. Předmětem sporu v nyní projednávané věci je pouze jediná otázka, a to zda žalobkyně nejprve v reklamaci uplatněné vůči poskytovateli, a následně v návrhu podaném k žalovanému, dostatečně jednoznačně specifikovala, čeho se domáhá. Soud dospěl k závěru, že jak podání učiněné vůči poskytovateli, tak podání k žalovanému dostatečně jednoznačná byla.

11. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda žalobkyně uplatnila reklamaci vyúčtování vůči poskytovateli. Podle § 64 odst. 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) má uživatel právo uplatnit reklamaci na vyúčtování ceny. Neúspěšné uplatnění reklamace je předpokladem pro podání návrhu na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Podání žalobkyně vůči žalovanému brojilo proti vyúčtování za období od 23. 3. 2014 a od 23. 4. 2014, a tedy je třeba zkoumat, zda uplatnila reklamaci vůči těmto vyúčtováním.

12. Zákon podrobně nestanoví, co má reklamace obsahovat či jakou má mít formu, a tedy se uplatní ustanovení § 555 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“), dle něž se právní jednání posuzuje podle svého obsahu. Podle § 553 odst. 1 o. z. o právní jednání nejde, nelze-li pro neurčitost nebo nesrozumitelnost zjistit jeho obsah ani výkladem.

13. V nyní projednávané věci žalobkyně doložila, že poskytovateli zaslala dopis ze dne 14. 5. 2014, v němž brojila proti vyúčtování za období od 23. 3. 2014, a dopis ze dne 4. 6. 2014, v němž napadala vyúčtování za období od 23. 4. 2014. Tyto dopisy sice nebyly označeny jako reklamace, avšak z jejich obsahu je jednoznačně patrné, co žalobkyně požaduje a z jakého důvodu. Žalobkyně uváděla, že jí byl v rozporu se zákonem změněn tarif, a požadovala vrácení konkrétně specifikované částky, kterou považovala za naúčtovanou nad rámec platného tarifu. Je tedy třeba uzavřít, že žalobkyně reklamace vůči poskytovateli řádně uplatnila.

14. Dále bylo třeba posoudit jednoznačnost návrhu na zahájení řízení ze dne 23. 6. 2014. Podle § 37 odst. 2 věty první správního řádu musí být z podání patrné, které věci se týká a co se navrhuje. Podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu je třeba podání posuzovat podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

15. Soud konstatuje, že návrh na zahájení řízení byl dostatečně určitý a bylo možné z něj seznat, čeho se žalobkyně domáhá. Žalobkyně jednoznačně uvedla, kterých vyúčtování se její námitka proti vyřízení reklamace týká. Dále již v úvodu svého připsu uvedla, že žádá o odložení povinnosti platby celkem ve výši 2 776,16 Kč. Tento akcesorický návrh, učiněný podle § 129 odst. 3 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, postavil najisto, že se žalobkyně domáhá opravy vyúčtování právě v této výši, která odpovídá i nárokům uplatněným v reklamačních dopisech. Není tedy již podstatné, že v dalším textu podání žalobkyně uvádí zavádějící návrhy na to, aby žalovaný poskytovateli uložil „*povinnost jednat podle platné úmluvy z roku 1999*“, respektive aby vrátil „*bezdůvodné obohacení*“.

16. Žalovaný měl již z prvotního návrhu seznat, že se žalobkyně domáhá snížení uvedených vyúčtování o částku 2 776,16 Kč. Neučinil-li tak, porušil její právo na spravedlivý proces, které vyžaduje, aby rozhodující orgán přihlížel k tomu, že účastník řízení svým podáním sleduje ochranu svých subjektivních práv, a nezapomínal, že základní práva nevytvářejí pouze rámec normativního obsahu podústavního práva, nýbrž i rámec jeho interpretace a aplikace; to platí tím spíše za situace, pokud je v sázce významný zásah do procesního postavení účastníka řízení, jehož důsledkem je nezvratné odepření meritorního přezkumu podání tohoto účastníka (nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 3106/13, bod 11, a ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. II. ÚS 475/13, bod 13). Žalobkyně uvedla, jakou částku vůči poskytovateli uplatňuje, a uvedla k tomuto tvrzenému nároku též odůvodnění. Žalovaný měl tedy věcně posoudit, zda je tento nárok oprávněný, a rozhodnout o něm.

17. Dle názoru soudu je ze smyslu návrhu zjevné, že žalobkyně nic jiného, než vrácení uvedené vyúčtované částky, nepožadovala. Užívání pojmu bezdůvodné obohacení žalobkyní pramení z nepochopení relativně subtilního rozdílu mezi nárokem na vrácení neoprávněně vyúčtované částky, která byla splatná podle § 64 odst. 8 věty třetí zákona o elektronických komunikacích, a tedy zaplacená na základě právního důvodu, a bezdůvodným obohacením. V případě podání, v nichž žalobkyně jednala nezastoupena, je taková mylka pochopitelná; tam, kde byla zastoupena advokátem, se jedná o projev jeho neprofesionality. Ani v jednom případě však nelze na základě nesprávného užití pojmu bezdůvodné obohacení tvrdit, že byl návrh neurčitý. Totéž platí vůči návrhu, aby žalovaný uložil poskytovateli jednat v souladu se smlouvou. Je zřejmé, že nebylo vůli žalobkyně uplatnit samostatný návrh na výrok rozhodnutí žalovaného o takovém znění, nýbrž že se jednalo v podstatě jen o shrnutí odůvodnění požadovaného nároku. V každém případě však platí, že i kdyby žalovaný striktně trval na tom, že žalobkyně vedle nároku na vrácení neoprávněně vyúčtované částky uplatnila ještě samostatný nárok na vrácení bezdůvodného obohacení a navrhla, aby bylo poskytovateli abstraktně uloženo plnit smlouvu, musel by řízení zastavit jen ohledně posledních dvou návrhů, a to nikoliv pro neodstranění vad podání podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž pro zjevnou právní nepřipustnost podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

18. Soud má tedy za to, že ani jedna z vad podání vytýkaných žalobkyni napadeným rozhodnutím ve skutečnosti neexistovala, a proto bylo zastavení řízení pro neodstranění vad podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezákonné.

19. Závěrem soud konstatuje, že mu jako správnímu soudu příslušelo posoudit pouze zákonnost procesního postupu žalovaného, v tomto případě zastavení řízení, nikoliv soukromoprávní spor mezi žalobkyní a poskytovatelem. K posouzení tohoto sporu

přistoupí žalovaný v pokračujícím řízení. Tento rozsudek žádným způsobem nepředznamenává, zda je nárok uplatněný žalobkyní oprávněný.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil žalovanému k dalšímu řízení. Soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil též prvostupňové rozhodnutí, neboť bylo stiženo totožnou nezákonností jako rozhodnutí o rozkladu. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. závěry tohoto rozsudku vázán.

21. Náklady žalobkyně v řízení o žalobě a o kasační stížnosti, o kterých městský soud rozhoduje podle § 110 odst. 3 s. ř. s., tvoří jednak zaplacené soudní poplatky ve výši 5 600 Kč za podání žaloby a kasační stížnosti a dále odměna advokáta, jímž byla žalobkyně dříve v řízení zastoupena za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč; advokát neprokázal, že je plátcem DPH. Spolu se soudními poplatky tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 15 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu